

VASADI PÉTER

Hiába döngettem

ADY ENDRÉNEK

Emeleti balkonon állva
nézte, gépkocsi-hullámaival
hogy torlódik lent az autó-
folyam négy kanyargó csíkban,
gáz, vész, baj, tűz, sok bűz,
hörgő ráng csöpp kis levegőért,
csikorgás dudakórusban, kiabálás
meg-meghasogatja, pléh döng,
por-köd kavarog, kocsiszáj
harap, rág meg kocsiszáját –
végre elindul verseivel a
hóna alatt, lépcsőn lefelé.

+

Hány éves maga elvtárs?
Negyvenhét. Dülöngéltek
az elvtársak a nevetéstől
az M. szerkesztőségben, hová
óvatosan benyitott... Tessék?
... Negyvenhét. A hűvös kérdésre,
Mit óhajt?, derűsen válaszolt:
verseket hoztam... Vagy öten
nézték őt... Becslésre?
Hát arra is, szeretném, ha
megjelenhetnének... Épp itt?
Csak úgy idetoppan, mi meg
kapkodjuk ki a kezéből?
... Mutassa, sóhajtotta
megadón egy pocakos ifjú
gárdista... Lassan elképedt.
... Ezeket? Arra biztat minket,
hogy fussunk tüstént a leg-
közelebbi templomba mea-
kulpázni? Na-nee...
Biggyesztett. Sekrestye-líra.
Nyújtotta a papír kazlat.
Itt nem. Hogy képzeli. Ha
nem tudná, Pilinszky jó
nagy zsákutca (sic!)...
Megszólt egy tekintélyes
elvtárs: Figyeljen, uram.

Ennyi idősen simán neki-
menne a pályának, mikor...
S jött a sámán-lista.

X. és Y., K. és Z. magakorúak,
de már nagy költők, ember!
...Mit tegyek, szólalt meg
halkan, ennyi ideje élek.
... Honnan eresztették ide,
elvtárs, így egy szemüveges,
megvetőleg. Na, aszondom,
feledje csak el a címünket.
... Azért vannak itt jó sorok
is... Ne csináld, Tom. Persze,
hol nincsenek, egy rossz hímezésben
is akadnak! No, elég, meglátjuk,
ha lesz még hozzá kedve... El-
ballagott. Lefelé. Újra s újra,
el s lefelé... Akkor még nem
tudta, csak később Keresztes
Jánostól, el s lefelé rejlik
az, amit úgy hívnak: szellem.
Le kell ereszkedni érte, sőt
egyenest hozzá, a pincsesötétbe.

+

Nem volt benne szemernyi
harag. Kárpálás visszafelé.
Olcsó kielégülés: mégse
nekik lett igazuk.
De neki sem. Abban
volt bizonyos, a tét
nem más; maga a költészet,
ez a megvehetetlen főhercegi
dáma, aki vad, feslett, ám
igen finnyás ágyasa a
kiválasztottnak. Egyszer
aztán futólag, hanyagul,
teli szájjal ránevetett.
Micsoda villámos fogazat.

+

Idővel ő kapta mindig a
többet. Az utolsó, néha
legutolsó pillanatokban.
Azt akarát az Ég, legyen
türelme kivárni a balsors
túl primitív szorítását;
nem, ne siessen.
Fokról fokra fényesedett
szemében a kérlelhetetlen
figyelem fűrófeje. Ez forog
azóta többfajta csöndjében.

Azóta galoppban a játék,
szavak, szerelem, szavak
sétalovaglása benne, ír,
van levegője, mái magyar,
a szabad, szabad, szabad.

A hallgatás extázisa